

Dissabte 1 de Quaresma

Text de l'Evangeli (Mt 5,43-48): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que es va dir: ‘Estima els altres, però no estimis els enemics’. Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè, si estimeu els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? ¿No fan el mateix els publicans? I, si només saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari? ¿No fan el mateix els pagans? Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial».

«Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen»

Mn. Joan COSTA i Bou
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens exhorta a l'amor més perfecte. L'amor és voler el bé d'altri i ací rau la nostra realització personal. No estimem per a nosaltres mateixos, sinó pel bé d'altri, i en fer-ho creixem com a persones. L'ésser humà, afirmà el Concili Vaticà II, «no pot trobar la seva plenitud si no és en el lliurament sincer de si mateix als altres». D'això, en deia santa Teresa de l'Infant Jesús fer de la nostra vida un holocaust. L'amor és la vocació humana. Tot el nostre capteniment, per a ser veritablement humà, ha de manifestar la realitat del nostre ésser tot realitzant la vocació a l'amor. Com ha escrit sant Joan Pau II, «l'home, no pot viure sense amor. Hom roman incompreensible per a si mateix, la seva vida manca de sentit si no se li revela l'amor, Si no es troba amb l'amor, si no l'experimenta i el fa propi, si no en participa vivament».

L'amor té el seu fonament i la seva plenitud en l'amor de Déu en Crist. La persona és convidada a un diàleg amb Déu. Hom existeix per l'amor de Déu que el creà, i per l'amor de Déu que el conserva, «i només pot dir-se que viu en la plenitud de la veritat quan reconeix lliurement aquest amor i es confia totalment al seu Creador» (Concili Vaticà II): aquesta és la raó més alta de la seva dignitat. Dit altrament, l'amor humà cal que sigui custodiat per l'Amor diví, que n'és la seva font, hi troba el seu model i el porta a plenitud. Per tot això, l'amor, quan és veritablement humà,

estima amb el cor de Déu i abraça fins i tot els enemics. Si no és així, hom no estima de debò. Tant és així que l'exigència del do sincer d'un mateix esdevé un precepte diví: «Sigueu perfectes, com ho és el vostre Pare celestial» (Mt 5,48).